

for, at vi ikke får det, og det er jo så derfor, vi også i dag har fremsat et dagsordensforslag, som netop går ud på, at befolkningen skal spørges.

I det dagsordensforslag, vi har fremsat, mener vi så, at det er en fordel at spørge befolkningen, inden selve regeringskonferencen formelt afsluttes, og det hænger selvfølgelig sammen med, at man så formelt set har mulighed for at genåbne forhandlingerne, hvis befolkningen ikke står bag resultatet.

Det mener vi giver en bedre debat i Danmark, når vi skal have afstemningen, idet det får debatten til ikke i så høj grad at handle om et ja eller et nej, men mere til at handle om indholdet. Og vi mener også, det er mere fair over for de andre EU-lande, at vi på den måde siger, at når en stor del af befolkningen er uenig i den linje, der køres, så spørger man befolkningen, inden man formelt afslutter forhandlingerne med de andre lande. Men nok om det!

Med hensyn til indholdet på regeringskonferencen er det Dansk Folkepartis opfattelse, at meget desværre trækker i den forkerte retning, idet der, som det ligger klart nu med den dagsorden, der kommer fra Torinotopmødet, jo er lagt op til, at kvalificeret flertal skal være en hovedregel i EU-samarbejdet, at Kommissionens magt på forskellig vis skal gøres større, og at Europa-Parlamentet mindst skal fastholde sin nuværende magt. At Europa-Parlamentet også skal have en mindre størrelse og sandsynligvis får mere magt, mener vi trækker det i den forkerte retning.

Når vi sammenholder det med, at der ikke oprettes et klart kompetencekatalog, som ville sætte klare hegnspele for, hvad EU skal beskæftige sig med, og hvorved subsidiaritetsprincippet jo også ville få en konkret udmøntning – hvilket vi ellers havde lagt op til, da vi i efteråret konfronterede regeringen med vore synspunkter om det – må vi faktisk sige, at det ser ret skidt ud her før starten af regeringskonferencen. Behovet for et klart kompetencekatalog ser vi bl.a. i forbindelse med Europaudvalgets møder, hvor vi godkender direktivforslag på baggrund af Traktatens art. 235. Det er et udtryk for, at man i dag reelt ønsker at gå længere i EU-samarbejdet, end traktatgrundlaget giver mulighed for, og så bruger man den lille traktatændringsparagraf, art. 235.

Derfor mener vi, i og med at vi ser det som et større og større problem, at det er vigtigt at få sat nogle klare grænser for, hvad EU overhove-

det skal beskæftige sig med. Men det er der desværre heller ikke lagt op til i Torinotopmødets konklusioner, og der er heller ikke noget i det, regeringen spiller ud med i dag, der kunne tyde på, at regeringen vil sadle om på dette område. Det vil sige, at fundamentet for, at der kan skabes et stadig stærkere, mere slagkraftigt og mere handlekraftigt EU-system, er til stede på regeringskonferencen, og det er vel også meningen på mange måder. Mange lande har et decideret ønske om en højere grad af føderal opbygning i EU-samarbejdet, så EU's organer får stadig større magt, og det er måske også den egentlige hensigt for en del af Folketingets partier. Men de kan selvfølgelig ikke sige i lige så klare vendinger til befolkningen, at det er det, de arbejder for.

Men hvad vælger man at gøre fra dansk side? Jo, flertallet af partierne siger, at den officielle begrundelse for, at Danmark skal gå med til alle de ting – som en meget stor del af den danske befolkning for mig at se er klart imod – er, som statsministeren kalder det, fredens projekt, dvs. at få optaget de østeuropæiske lande for at komme op på et medlemstal på omkring 27. Man ønsker altså at sælge et projekt om, at for at få et stort EU og have fredens projekt i baghovedet, skal vi som betaling gå ind for en lang række ting, som gør EU mere slagkraftigt, og så kan vi jo lige så godt sige det, som det er.

Men der er jo ingen garanti i det nuværende grundlag for, at udvidelsen overhovedet kommer til at finde sted i det omfang. Det er en forhåbning, man kan have, men der ligger ikke noget i kortene, der giver os nogen som helst garanti, og der står heller ikke noget om det i konklusionerne fra Torinotopmødet. Det kan godt være, det har været diskuteret under midt-dagen, men der står ikke noget konkret om, at når man har gennemført de og de forandringer, er EU gearet til at blive udvidet med så og så mange medlemmer.

Jeg vil sige, at vi står i en situation, hvor vi risikerer at skabe grundlag for et meget, meget stærkt og handlekraftigt EU. For os og andre at se bliver det en meget dyr pris at betale for det danske folkestyre for en udvidelse, vi alligevel ikke får efterfølgende – i hvert fald vil den ligge endog mange, mange år ud i fremtiden. Det kan godt være, EU bliver udvidet med to eller tre lande, men den massive, store udvidelse har nok længere perspektiver og ligger nok meget længere ude i fremtiden. Men dermed risikerer man at have solgt et helt projekt til befolkningen